

La corona d'advent

La corona d'advent és un dels costums que els cristians viuen en apropar-se Nadal. És formada per quatre espelmes amb branques vegetals, que es van encenent, una a una, durant les quatre setmanes que precedeixen a Nadal.

01/12/2023

La corona d'advent troba les arrels en els costums precristians dels pobles del nord, entre els segles IV i VI. Durant el fred i la foscor de desembre, col·lectaven corones de

branques verdes i encenien focs com a senyal d'esperança en la vinguda de la primavera.

Al segle XVI catòlics i protestants alemanys van començar a utilitzar aquest símbol durant l'advent: aquells costums primitius contenien una llavor de veritat que ara podien expressar la Veritat suprema: Jesús és la Llum que ha vingut, que és amb nosaltres i que vindrà amb glòria. Les espelmes anticipen la vinguda de la llum a Nadal: Jesucrist. Aquest costum ha esdevingut un símbol del temps d'advent a les llars cristianes.

La corona és plena de símbols: la llum recorda la salvació; el verd, la vida; la seva forma rodona, l'eternitat, etc.; és formada per quatre espelmes que s'encenen progressivament, diumenge rere diumenge, fins a arribar a la solemnitat de Nadal fent oració en família. És la memòria de les

diverses etapes de la història de la salvació abans de Crist i símbol de la llum profètica que il·luminava la nit de l'espera fins a sortir el Sol de la Justícia (cfr. *Mal* 3, 20; *Lc* 1, 78).

Simbologia

- La forma circular: el cercle no té ni principi ni fi, és senyal d'eternitat.
- Les branques verdes: simbolitzen l'esperança i la vida;
- Les quatre espelmes: s'encenen d'una en una, durant els quatre diumenges d'advent. Simbolitzen la llum enmig de les tenebres: la salvació que porta Jesucrist és llum per a la vida de cada persona.
- El color vermell significa l'amor de Déu.

La corona pot ser beneïda per un sacerdot

Textos de sant Josepmaria sobre l'Advent

Sant Josepmaria en el començament de l'any litúrgic que és el temps d'advent parlava de la vocació cristina. Us oferim alguns fragments d'escrits seus.

Ha arribat l'Advent. ¡Quin bon temps per rejuvenir el desig, l'enyorança, les ànsies sinceres per la vinguda de Crist!, ¡per la seva vinguda quotidiana a la teva ànima en l'Eucaristia! —Ecce veniet! —que és a punt d'arribar!, ens anima l'Església. (*Forja*, 548)

“Avui comença el temps d'Advent, i és bo que hàgim considerat les insídies d'aquests enemics de

l'ànima: el desordre de la sensualitat i de la lleugeresa fàcil; la incongruència del pensament que s'oposa al Senyor; la presumpció altiva, esterilitzadora de l'amor a Déu i a les criatures. Totes aquestes situacions de l'ànim són obstacles certs, i el seu poder pertorbador és gran. Per això la litúrgia ens fa implorar la misericòrdia divina: *A Vós, Senyor, elevo la meva ànima; en Vós espero; que no sigui confós, i que els meus adversaris no se n'alegrin;* ho hem resat a l'introit. I en l'antífona de l'Ofertori repetirem: *espero en Vós, que no sigui confós!*

Ara que s'acosta el temps de la salvació, és un consol sentir dels llavis de sant Pau que *quan Déu Nostre Salvador ha manifestat la seva benignitat i amor als homes, ens ha alliberat no pas a causa de les obres de justícia que haguéssim fet, sinó per la seva misericòrdia.*

Si repasseu les Santes Escriptures, hi veureu constantment la presència de la misericòrdia de Déu: *omple la terra, s'estén a tots els seus fills, super omnem carnem; ens envolta, ens va al davant, es multiplica per ajudar-nos, i contínuament ha estat confirmada*. Déu, en ocupar-se de nosaltres com a Pare amorós, ens considera en la seva misericòrdia; una misericòrdia suau, *bella com núvol de pluja*.

Jesucrist resumeix i compendia tota aquesta història de la misericòrdia divina: *benaurats els misericordiosos, perquè ells hauran misericòrdia*. I en una altra ocasió: *sigueu misericordiosos, com el vostre Pare celestial és misericordiós*. Entre moltes altres escenes de l'Evangeli, també ens han restat ben gravades la clemència envers la dona adúltera, la paràbola del fill pròdig, la de l'ovella perduda, la del deutor perdonat, la resurrecció del fill de la vídua de

Naïm. Quantes raons de justícia per a explicar aquest gran prodigi! Ha mort el fill únic d'aquella pobra vídua, aquell que donava sentit a la seva vida, el que podia ajudar—la en la vellesa. Però Crist no fa el miracle per justícia: el fa per compassió, perquè interiorment es commou davant el dolor humà.

Quina seguretat ens ha de donar la commiseració del Senyor! *Si clama a mi, l'escoltaré, perquè jo sóc compassiu.* És una invitació, una promesa que no deixarà de complir. *Atansem-nos, doncs, confiadament al tron de la gràcia, perquè obtinguem la misericòrdia i l'auxili de la gràcia en temps oportú.* Els enemics de la nostra santificació no podran fer res, per tal com aquesta misericòrdia de Déu ens pervé: i si per culpa i feblesa nostres caiem, el Senyor ens socorre i ens aixeca. *Havies après d'evitar la negligència, d'allunyar de tu l'arrogància, d'adquirir la pietat, de*

no ser un presoner de les qüestions mundanes, de no preferir allò que és caduc a allò que és etern. Però, com que la feblesa humana no pot mantenir un pas decidit en un món relliscós, el bon metge també t'ha donat remeis contra la desorientació, i el jutge misericordiós no t'ha negat l'esperança del perdó.” (És Crist que passa, 7)

“No us volia dir res més en aquest primer diumenge d'Advent, quan comencem a comptar els dies que ens acosten al Naixement del Salvador. Hem vist la realitat de la vocació cristiana; com el Senyor ha confiat en nosaltres per dur ànimes cap a la santedat, per acostar-les a Ell, unir-les a l'Església, estendre el regne de Déu en tots els cors. El Senyor vol que ens donem, que siguem fidels, delicats, amorosos. Ens vol sants, molt seus.” (És Crist que passa, 11)

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/la-corona-
dadvent/](https://opusdei.org/ca-es/article/la-corona-
dadvent/) (19/03/2026)